

er altsaa Leieudgiftens Størrelse givet; men hvor det Tilfælde, som er det almindelige, foreligger, at nemlig Embedsmanden benytter et Lokale i sin private Leilighed, er det jo en ren Skjønssag, hvor meget han mener rettelig at kunne beregne sig i Kontorleie. Det Samme er naturligtvis Tilfælde i Henseende til Lys, Varme og Rengjøring, naar Udgiften dertil gaar ind under hans private Udgifter i samme Regning, og det er derfor klart, at der maa kunne finde en Revision Sted; om jeg saa tør sige, eller en Undersøgelse af, hvorvidt det Skjøn, den paagjældende Embedsmand har lagt til Grund for sine Beregninger, er rigtigt eller ikke. Derimod er der ganske vist andre Udgifter, hvor det synes, at man ikke saaledes uden videre kan vrage Embedsmandens Opgivelser. Det ærede Medlem, som forrige Gang tog Ordet i denne Sag, tænkte jo ogsaa nærmest paa og talte om en enkelt Slags Udgifter, nemlig Udgiften til Porto, og anførte over, at Folkethingets Udvalg syntes gjennemgaende at have villet foretage Nedsættelser i denne Udgift. Det er nu ganske vist, at det ser noget besynderligt ud overfor en Embedsmand, der gennem Kvartalsregnskaber, som afgives til Justitsministeriet, oplyser, hvor mange Breve han har skrevet i hvert Kvartal, uden videre at nedsætte det Beløb, han saaledes opgiver at have forbrugt. Forinden jeg imidlertid kommer lidt nærmere ind paa dette Spørgsmaal, maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvorledes dette Forhold med Hensyn til Embedsmændenes Portoudgifter er ordnet ifølge Postloven. I denne Lovs § 15 staar der, at de Statsmyndigheder, til hvis Kontorholdsforholdene Bevilling gives ved særlig Lov, erholde Erstatning efter Regning for de ved Portofrihedens Ophør forvoldte Udgifter, saa at altsaa de Embedsmænd, som ere paa fast Gage — altsaa ogsaa en Del af dem, der ere nævnte i det foreliggende Lovforslag — hidtil have faaet deres Portoudgifter godtgjorte efter Regning. Men saa staar der endvidere i Loven, at ved Revision af de bestaaende Kontorholdslove og ved nye Kontorholdslove vil fornødent Hensyn være at tage til, at Portofriheden er ophævet, saa at Godtgjørelsen for Portofrihedens Ophævelse bortfalder for alle de Embeder, for hvilke der gives Kontorholdslove efter 1ste April 1873, med mindre disse Love indeholde nogen afvigende Bestemmelse herom. Dette vil med andre Ord sige, at i Stedet for at Embederne hidtil have faaet deres Portoudgifter godtgjorte efter Regning, skulle de nu have en bestemt Sum, der slaas sammen med Kontorholdsgodtgjørelsen, eller for at bruge et tidligere yndet Udtryk: Portoudgiften skal forsvinde i denne, der altsaa bliver saameget større. Naar man nu ser, at Folkethingets Udvalg uden nogenformelt Motivering har nedsat de Beløb, som for flere af de her omhandlede Embeder ere opgivne som Gjennemsnitssummen af Embedernes Portoudgifter i de sidste 5 Aar, saa

maa ganske vist en saadan Nedsættelse, der kun er begrundet paa, at Udvalget skjønner, at det og det Beløb kan være tilstrækkeligt, synes noget besynderligt. Jeg skal saaledes nævne Embedet som Herredsfoged og Skriver i Leire Herred, hvor Udgiften er opgivet med 264 Kr., men hvor Udvalget har fundet, at 200 Kr. var tilstrækkeligt og derfor har nedsat Summen med 64 Kr. For 64 Kr. kan man nu imidlertid skrive 800 Breve, og den foretagne Nedsættelse vil altsaa med andre Ord sige, at Embedsmanden kan aarlig skrive 800 Breve mindre end hidtil. Fremdeles er for Embedet som Herredsfoged i Kjør Herred Portoveberlaget nedsat med 78 Kroner, for hvilket Beløb der kan skrives 975 Breve, et ganske anseeligt Antal! Udvalget siger sans phrase 200 Kroner er nok. Altsaa, Embedsmanden har skrevet 975 Breve for meget! Dette ser ganske vist høist besynderligt ud, men paa den anden Side erkjender jeg, at man naturligtvis ikke kan udtale nogen Dom over det ærede Folkethingsubvalgs Fremgangsmaade, førend man kjender det Materiale, der ligger til Grund for de enkelte Ansættelser. I Postloven staar der ganske vist, at Embedsmændene skulle have deres Portoudgifter godtgjorte efter Regning, men der er ikke der taget nogen nærmere Bestemmelse om, hvorledes dette Regnskab skal være indrettet. Til Postlovens Bestemmelser slutter der sig en Anordning af 23de Marts 1871, som giver forskellige Bestemmelser om, hvad Postembedsmændene have at iagttage med Hensyn til denne Beregning af Portoudgifterne. Der gives der en Anvisning paa, hvorledes en Embedsmand kan sikre sig et fuldstændigt Bevis for sine Portoudgifters Størrelse, og jeg vilde anse det for klogt, om enhver Embedsmand vilde benytte den. I denne Anordning er der kun Tale om en Tilladelse for Embedsmænd til at benytte en vis Fremgangsmaade eller rettere: der gives Postembedsmændene et Paalæg om at efterkomme Forlangender i saa Henseende fra Embedsmænd, som skulle have deres Portoudgifter godtgjorte. Der staar nemlig i Anordningen, at enhver Postembedsmand skal paa Forlangende af vedkommende Statsmyndighed føre en Bog over alle de med Tjenestefrimærker forsynede Breve, der afgaa fra Myndigheden, og ligeledes en Bog over de ufrankerede Embedsbreve, som den paagjældende Myndighed modtager og betaler. Naar altsaa en juridisk Embedsmand — det er jo saadanne, med hvilke vi her beskæftige os — vil gjøre sig den Uleilighed at holde disse to Bøger, har han et aldeles uimodsigeligt Bevis for hver en Skilling, han har udgivet til Porto. Om dette er sket i nærværende Tilfælde, veed jeg ikke; men, er det sket, saa er det, jeg vil ikke sige uforsvarligt, men i højeste Grad betænkeligt uden videre at sige: Ja, den paagjældende Embedsmænd har ganske vist haft disse Udgifter, men vi finde, at det er for meget, og altsaa nedsatte vi hans Portogodtgjørelse. Naar man taler saaledes til en Embedsmand, gi-